

KANTÁTA

(Szalay Ferenc képe alá)

Erdő sötétül körém
iszonyú erdő félelemből,
gyülevész erdő rettegésből.
Lángsújtású hajnalaid
immár elvesztek hazám.

Kilenc fiam, merre vagy?
Óregapátok kiáltozik a szélbe
kemény haraggal torkában
kiáltozik a tengereken túlra
kiáltozik a puszták éjjelébe.
Innen kiáltozik az utak
feltépett ajtajából.

Gyertek haza fiaim, gyertek haza!
Hús a húsbomból, vér a véremből
kilenc fiam, merre vagy?

Falánk sírdomb Magyarország,
néma gyász a keresztje.
Márványa, mint a hulla bomlik
csak a búzák zsendülnek.

Jaj, merre vagy, kilenc fiam?
Hol is jártok most cselédek ivadékai?
Milyen napsütésben ragyog
az arcotok? Gyertek haza, gyertek
és zörgessetek rám a messzeségből!

Hideg szuronyok kerítése
őrzi itthon az álmot.
A semmire néz korhadt ajtóm s az anyák
mellén elhervadnak a csecsemők.
Jaj, merre vagy, kilenc fiam?

Erdő sötétül körém
iszonyú erdő félelemből,
gyülevész erdő rettegésből.
Gyertek haza fiaim mind,
gyertek haza fiaim.

És támad forgószél a
dülön. Orkánban a fák, négy világtájról
betoppannak. Táltos szemű
jegenyék özönlének az udvarba
és napfény szemű akácok, fenyvesek
tologznak a küszöbön.
Sugárzó szemük tűzvészt
átver. Megfékezi a kegyetlenség
bikái s a rémület sújtó
öklét szétmorzsolja.

Világlátó szemük tüzel,
itt állnak mind hallgatag.
Hazajöttek az én fiaim
csupa komoly, meglett bölcs.

Ti emberségben erősek
s harcban bizakodásom aranykürtjei,
reménykedésem toporzékoló
csoda ménjei, jöjjetek! Hívó szavú
apátok köré seregeltetek!

*Üljetek az asztalomhoz,
egyetek az étелеmből!
A szegénység gyötrő szélfúvásában
hadd örüljek, hogy újra itthon
paráznál homlokotok.*

*Erdő sötétült körém
iszonyú erdő félelemből,
gyülelésszerű erdő rettegeből.
Most robajló koronákkal
zúgnak, ragyognak a fák.*

*De az ő szarvuk az
ajtón többé be nem férhet. Nem ülhetnek
le asztalomhoz, nem ehetnek
már étелеmből. Felszökkennek kecses
irammal s átúsznak a világ gyémánt
tűzű rengetegein. Felhő és szél
véd engem. A pusztítás
be nem mocskolhat. Szájukban, szívükben
tartanak az én fiaim s agancsuk
szikláin fennakad az éj.*

SIMAI MIHÁLY

RAPSZÓDIA

*Mintha üldöznék, ablakunkig
rohan a hó és rátapad.
Sír, kérleli a konok üveget.
A varas nyárfa csapkod, ágakat
lendít, mint ki magasba ugrik,
s gyáván remeg,
mint akit ügyis visszarántanak.*

*Förgeteg lófarkára kötve
vonszolódnak a bokrok, vézna mellkasuk
törik, verődik.
Csak a híd íve konok, merész
és moccsanatlan
ebben a rázkódó, veszett malomban,
ahol a kőgörgető nehéz
szelek az északi büntetés
perceit őrlik.*

*Künn az ég
haránt zuhanása
itt benn a kályha
körül boglyázdó, sűrű meleg.
Biztat az ágy,
az ágaskodó párna,
s a szén, ahogy a mormoló parázsba
alázattal pereg.*